

N:o 172.

Af Herr Jöns Pehrsson: Derom att afkastningen af öfverflödig skog å ecklesiastika boställen må för församlingarnes gemensamma behof användas eller ock till statsverket ingå.

Det är nogsammt bekant, att på åtskilliga magrare landsorter finnes en hel del öfverflödiga skogar på boställen, anslagna åt församlingen för sitt presterskaps aflöning. Vid öfvergången lönereglering för presterskapet har boställsafkastningen i dessa orter blifvit upptagen till högst ringa inkomster och församlingarne måst åtaga sig proportionsvis betydligt högre afgifter för sitt presterskaps aflöning än förhållandet blifvit om afkastningen af för boställenas behof öfverflödiga skogar, som sig bort, tagits med i beräkningen såsom boställenas afkastning.

På den sednaste tiden hafva skogsstyrelsen och jägeribetjeningen tagit hand om en hel del prestboställsskogar, med hvad rätt känner jag icke. Om någon lag finnes, som föreskrifver att församlingarne skola beröfvas en del af boställenas inkomster uti en del orter som äro magrast, känner jag icke och finner det vara en stor orättvisa om så befinnes, ty om boställen äro af staten i forntiden anslagna åt församlingarne till hjälp för sitt presterskaps aflöning, så böra församlingarne få behålla all den inkomst af berörda åt församlingen anslagna fördelar af hvad beskaffenhet de äro eller kunna blifva. Skulle, som det synes, staten vilja tillräkna sig skogarne å dylika boställen, komma de fattiga orterna att beröfvas en rättighet, som de rikare sådesproducerande orterna ej vederfares, då det ej lär

kunna komma i fråga att frångå dem någon del af hvad boställena frambringa. Det är godt och nödvändigt att ifrågavarande skogar stå under allmän vård och uppsigt, på det ingen församling må kunna dels af vinningslystnad förderfva skogen i hast eller afyttra så att brist för boställenas behof deraf uppstår. Jag åsyftar endast afkomsten af sådana skogar, som efter behörig indelning befinnas vara för boställsinnehafvarens behof öfverflödiga. Det är allt känt att en del boställsinnehafvare ganska hårdhänt anlita skogen till husbehof. Jag tror alltså, att det vore bra nyttigt att Riksdagen härom uttalade sin mening, ty ettdera anser jag måste ega rum: att församlingarne böra få behålla inkomsten utaf öfverflödig skog der sådan finnes på socknarnes ecklesiastika boställen, eller ock staten erhålla den, men då sker mot församlingarne ett våld; men icke bör den med stöd af någon rätt få ingå till presterskapets löneregleringsfond. Utan att förtära skogarne äro presterna nog ordentligt affönade för sitt arbete, och många derutöfver, i fall de endast vore andans rätte män. Med anledning af här relaterade förhållanden vågar jag till Riksdagens bepröfvande hemställa,

1:o att afkastningen af all öfverflödig skog från åt församlingarne anslagna ecklesiastika boställen må tillhöra församlingarne, för att användas till deras gemensamma behof, vare sig till prest, kyrka, skola eller fattigvård;

2:o för den oförmodade händelse att mitt yrkande i 1:sta punkten ej skulle kunna bifallas och blifva lag, yrkar jag, att ifrågavarande inkomster måtte ingå till statsverkets allmänna behof.

Om remiss häraf till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Jöns Pehrsson,
från Kronobergs län.